

Bilag 2

FORENINGEN AF SOCIALCHEFER I DANMARK

Den 2. februar 1982

Folketingets socialudvalg

Christiansborg

1218 København K

Foreningen af Socialchefer i Danmark har ved tidligere lejlighed overfor socialministeriet tilkendegivet nogle synspunkter omkring forslag til lov om ændring af lov om social bistand (ændringer af reglerne om hjælpeforanstaltninger uden samtykke) og har især protesteret overfor den dengang foreslåede tidsfrist i § 127, jævnfør vedlagte fotokopi af skrivelse af 28. juli 1981.

Da forslaget om lovændring nu er blevet genfremsat i det nye folketing med en tidsfrist på kun 7 dage for en foreløbig godkendelse i det »udvidede socialudvalg« af en beslutning, truffet af formanden for det stedlige socialudvalg, finder socialchefforeningen anledning til at advare mod vedtagelse af lovforslaget.

Den hidtidige anvendelse af reglerne i bistanndslovens § 127 har kun fundet sted i absolutte nødsituationer, hvor børns akutte velfærd har været truet, hvor børn midlertidigt har været forladt af forældrene eller hvor forældres sygdom har gjort det påkrævet med en hurtig indsats.

I sådanne situationer er der sædvanligvis ikke på forhånd iværksat nogen indledende undersøgelse om barnets sociale eller familiemæssige situation, og et efterfølgende arbejde med undersøgelse af barnets og forældrenes forhold, indkaldelse af socialudvalgsmedlemmer samt dommer og pædagogisk/psykologisk konsulent vil under ingen omstændigheder kunne finde sted indenfor den anførte tidsfrist på 7 dage.

Ofte vil behovet for akutte anbringelser erfaringsmæssigt opstå i forbindelse med weekends eller helligdage og dermed yderligere forkorte den tidsfrist, som social- og sundhedsforvaltningerne skulle have til rådighed til at udarbejde sagsoplæg m.m.

Ydermere stiller forslaget til lovændring krav om at forældremyndighedens indehaver skal have tilbudt advokatbistand. Dette for-

slag er efter socialchefforeningens opfattelse særdeles positivt, men det er næppe realistisk at forestille sig, at nogen advokat vil kunne påtage sig at yde den tænkte støtte uden på forhånd at have haft lejlighed til, med en rimelig tidsfrist, at gennemlæse sagsakter. Socialchefforeningen er endvidere bekendt med, at Advokatrådet i en skrivelse af 4. august 1981 til socialministeriet har udtalt sig om dette spørgsmål, og i skrivelsen har rådet givet udtryk for den opfattelse, at fristen for godkendelse af en midlertidig beslutning næppe kan være kortere end 2 måneder.

Hvis udgangspunktet for forslaget til lovændringen er et ønske om større retssikkerhed, vil det i givet fald kun være forældrene, som vil opnå denne større sikkerhed. Børn, som af en eller anden årsag midlertidigt er ladet i stikken af forældre eller som udsættes for vanrøgt, vil derimod få en betydelig ringere beskyttelse, idet man må befrygte at social- og sundhedsforvaltningernes medarbejdere, med udsigt til hastværksarbejde for at skaffe beslutningsgrundlag, vil undlade at skride ind, dér hvor det overhovedet er muligt at undgå det, og i stedet overlade truede børn til deres egen skæbne.

Risikoen for at få en sag omgjort ved den foreløbige behandling indenfor 7 dage er åbenlyst til stede. Det til grund liggende materiale kan derefter fremskaffes, og tænkes anerkendt som beslutningsgrundlag på et senere tidspunkt, således at fjernelse alligevel besluttet. Sådanne vilkår synes helt utålelige for alle parter, ikke mindst børnene. Et typisk sagsforløb kunne være: anbringelse uden for hjemmet ved formandsbeslutning, hjemgivelse ved foreløbig godkendelse 7 dage senere, anbringelse uden for hjemmet ved behandling 4 uger senere.

På foreningens vegne vil jeg udtrykke den forventning, at medlemmerne af folketingets